

»Lev op til denne historiske stund – det er måske menneskehedens sidste chance«

Af Helga Zepp-LaRouche

Følgende er Helga Zepp-LaRouches tale ved Schiller Instituttets konference i New York, 12. september 2015: Skabelsen af et fredsparadigme. Video af hele konferencen kan ses her: (Helga ca. 34:00 min.)

<https://www.youtube.com/watch?t=3365&v=mI7CTSrsUt8>

Helga Zepp-LaRouche: Mange Tak. Tak, senator. Hello, Lyn!

Da senatoren (Mike Gravel) talte, mindede jeg mig selv om, at, da Irakkriegen blev ført, havde vi en konference den samme dag. Og vi var virkelig forfærdede. Faktisk vidste vi, at dette byggede på løgne. *EIR* havde udgivet en rapport et halvt år tidligere, hvor vi forudsagde, at de ville føre denne krig, Bush/Cheney/Blair-kombinationen. Vi havde forsøgt at advare mod det, for der var ingen masseødelæggelsesvåben; det var helt udelukket, at Saddam Hussein skulle kunne have nået enhver by i hele verden på 45 minutter. Så vi vidste, at det var løgn, og det offentliggjorde vi i en *EIR*-rapport, og vi uddelte mange flyvesedler i hele verden. I Tyskland førte det til en situation, hvor, i august måned, kort før krigen brød ud, Gerhard Schröder pludselig foretog en kovenning og sagde, at Tyskland ikke ville deltage i denne krig. Det havde en vigtig indflydelse på Jacques Chirac, som fik ham til heller ikke at gå i denne retning.

Den dag, krigen begyndte, var jeg så forfærdet. Jeg holdt en tale på denne konference, og jeg huskede netop, at jeg sagde, ved disse mennesker ikke, at der findes en højere lov, der vil hævne denne uretfærdighed? Og jeg mener, at jeg genkaldte Ibykus-digtet (Ibykus' Traner) af Friedrich Schiller; jeg sagde; »Kender I ikke til den lektie, at, hvis man begår en forbrydelse, så findes der noget, der kaldes Erinyerne, hævn gudinderne, der vil komme over dig?« Og jeg mener, at det præcis er dette, vi nu ser.

For, den ene krig følger efter den anden. Der var Irakkriegen. Før den endda Afghanistankrigen, der også byggede på løgne, for, hvis man ser på, hvad der virkelig skete den 11. september [2001], så burde NATO's Artikel 5 ikke have været påberåbt. Så var der mordet på Gaddafi. Se, hvordan alle disse lande nu ser ud. Så havde man forsøgt på at vælte Assad. Så kan man føje Yemen til. Man kan tilføje Palæstina. Hele regionen fra Afghanistan til det nordlige Afrika er et mareridt.

Som et resultat af dette, på grund af diverse former for mildt sagt tvivlsom politik, med Obama-regeringens støtte til, først Mujaheddin, så al-Qaeda, så al-Nusra, dernæst ISIS, har vi nu en situation, hvor den største flygtningekrise, siden Anden Verdenskrig, er brudt ud. Hver dag kommer der nu ti tusinder af mennesker, hovedsageligt fra Syrien, men også fra Irak, Afghanistan og andre krigshærgede regioner, og dette overskrider tydeligvis kapaciteten. Folk ankommer, 10.000, 20.000, til de græske øers kyster; og de græske øer er fattige, så myndighederne har ingen mad, intet vand, og ingen lægemidler.

Så nu forsøger folk at nå frem til det græske fastland, og derfra forsøger de at komme til Makedonien, der er ved at sprænges af flygtninge. Folk forsøger at komme videre til Ungarn, og der er en pigtråds mur bygget omkring Ungarn. Man så disse absolut rædselsvækkende billeder med små børn, der står mellem politiets tåregas og flygtninge, der forsøger at komme igennem disse pigtrådshegn. Det, der foregår her, er et sammenbrud af civilisationen; oven i alle de andre ting, der er sket i Ukraine og andre steder. Som resultat har vi nu en eksplosion af elendighed og flygtninge.

Men der er sket noget positivt. Jeg tror, vi endnu mangler at få at vide, hvordan det hele gik til, men der fandt et pludseligt skift sted i den tyske politik. Fr. Merkel, som jeg må indrømme ikke er min favoritpolitiker,

responderede på en impuls i den tyske befolkning, hvor den tyske befolkning pludselig – og den tyske befolkning befandt sig stort set i en sæbeboble af uvirkelighed indtil for ganske nylig, for folk i Tyskland har opført sig fuldstændig som amerikanere; de sagde, at man jo alligevel ikke kan gøre noget. De følte sig totalt impotente til at ændre noget. Dette var faktisk ikke det amerikanske syn for et par år siden, men i den seneste periode er amerikanere og tyskere blevet temmelig ens i deres pessimisme, men også i ligegyldighed, at være uinteresserede i alle disse anliggender. Og pludselig – pludselig – indså folk, at disse stakkels mennesker, der flygtede fra krig, havde brug for hjælp. Der var et følelsesmæssigt udbrud af kærlighed, af næstekærlighed; folk strømmede i tusindvis til den centrale jernbanestation i forskellige byer, og medbragte tøj, mad, medbragte almindelige fornødenheder. Og jeg tror, at det var det, der fik Merkel til at sige, vent lige et øjeblik, flertallet går i denne retning, og jeg kan kun beholde magten, hvis jeg går med flertallet, sand politiker, som jeg er; så hun tog dette initiativ.

Jeg mener, at der var andre faktorer, der spillede ind, for der var mange, mange mennesker i Europa, der advarede om, at vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. Helmut Schmidt, der er 95 år gammel; Mikail Gorbatsjov, som ikke er vellidt i Rusland, men tyskerne har altid kunnet lide »Gorby«, advarede tre gange på rad om, at vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. Formanden for Duma'en, Sergey Naryshkin, har sagt, at hvis det kommer til tredje Verdenskrig, så bliver det menneskehedens sidste, for ingen ville overleve. European Leadership Network, der er en tænketank bestående af fhv. forsvarsministre og militæranalytikere, har udgivet tre rapporter inden for seks uger, der siger, at vi kurs mod krig, atomkrig. Den første rapport sagde: »NATO forbereder sig til en krig mod Rusland, og Rusland forbereder sig til krig mod NATO«, og derfor er det yderst presserende, at vi får nye regler for dialog, for kommunikation, som ikke længere eksisterer, og de fremfører indtrængende, at det haster med at etablere en sådan adfærdskodeks.¹

Så alt imens den gennemsnitlige person på gaden måske ikke kender alle årsagerne, geopolitikken bag det, det faktum, at det transatlantiske system står for at nedsmelte i langt større skala, end det skete i 2008, så har folk i hele Europa forandret sig. Vi har informationsborde opstillet i mange lande, og derfor har vi en god aflæsning af, hvad stemningen i befolkningen er; og jeg tror, at det var en kombination med eurokrisen; folk vidste, at hvis Grækenland trådte ud på en ikke-reguleret måde, kunne man få en øjeblikkelig nedsmeltning af hele finanssystemet.

Så folk var fanget imellem angst over verdenskrig, bekymring over økonomisk sikkerhed pga. euroens kollaps, og så naturligvis flygtningekrisen oven i det hele. Så jeg mener, at det pludselig gik op for folk, og denne sæbeboble, som folk hele tiden havde befundet sig i, briste-

de; og folk indså, »hør, stop en halv, denne civilisation står for at kolliderer mod en mur, og vi må sadle om«. Jeg mener, at dette førte til en situation, hvor folk åbnede deres hjerter og responderede på flygtningekrisen. Jeg tror, at sidste gang, man så et sådant udtryk for folkets vilje, var da Muren faldt, og med den fredelige revolution, de fredelige demonstrationer, mandags-demonstrationerne, – i det, der dernæst blev til det østlige Tyskland, og som tidligere var DDR, – som bragte Muren til fald. Og den aktuelle stemning i befolkningen nærmer sig nøjagtig denne kvalitet.

En anden ting følges med dette, og det er det, som jeg refererede til som Erinyerne; den idé i dette skønne digt af Friedrich Schiller, »Ibykus' traner«, som I alle bør læse, når I kommer hjem, – vi har en bog, hvor digtet er udgivet og oversat – den idé, at der findes en højere magt, der siger, at man ikke kan begå forbrydelser i meget lang tid; at Gud ikke er en gammel mand med skæg, som omgående, hvis nogen bestjæler sin nabo, kommer ned med lynet og slår folk til jorden. Det er slet ikke sådan. Men der findes noget, der hedder Naturlig Lov; kineserne kalder det Himlens Mandat,² og i alle store kulturer har man denne idé om, at der findes en højere lovmæssighed, som mennesket ikke i al evighed kan trodse. Jeg mener, at vi befinder os ved dette tidspunkt, hvor vi oplever et sådant øjeblik, hvor en stor forbrydelse vækker mange, mange folkeslag i hele verden, og det er et forandrings øjeblik, og vi må absolut ikke forpasse dette øjeblik.

For det, der kom sammen med flygtningekrisen, er, at pludselig siger folk, vent lige et øjeblik, hvor kommer disse flygtninge fra? Fra USA. Det er de krige, der blev ført af USA i Mellemøsten, og det er den støtte til terroristorganisationer med det formål at fjerne og erstatte legitime, suveræne regeringer. Man behøver ikke at være en ven af Saddam Hussein, af Assad, af Gaddafi; men virkeligheden er den, at, da disse personer, som muligvis var eller ikke var diktatorer – jeg mener, demokrati er ikke noget at skatte så højt, for, hvor er demokratiet i USA? Hvor er demokratiet i Europa? [applaus] Disse personer er blevet kaldt diktatorer, og man behøver ikke at synes om dem. Jeg har ingen særlig sympati for nogen af dem; men hvis man ser på, hvordan de regerede deres lande – Irak under Saddam Hussein havde en fungerende infrastruktur, et fungerende universitetssystem, og kvinder kunne studere. Man ser på Libyen; Gaddafi var involveret i infrastrukturudvikling, ikke alene i Libyen, men i Afrika. Det var et fungerende land. Syrien var, før dette skete, et land, hvor man havde et velfungerende samarbejde mellem alle religioner, der levede fredeligt sammen, kristne, muslimer af forskellige grene, andre mennesker, og nu? Se på, hvad der nu er sket! Man har Wahhabi-salafister, der forsøger at ødelægge menneskehedens erindring om sine kulturelle værdier. Bombningen af museet i Bagdad – der var ingen militær begrundelse for dette. Schwarzkopf, der lovede at bombe Irak tilbage til den Mørke Tidsalder, gjorde det ret godt med at opfyl-

¹ Det drejer sig især om adfærd i forbindelse med »hændelser«, som opstår mellem de to parter militær, der nu operer meget tæt på hinanden. Se ELP's kort over sådanne hændelser i 2014: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=8026>

² Se: »Xi Jinpings Ny Silkevej – En genoplivelse af konfuciansk kultur«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6366>

de sit løfte. Man ser på, hvad der for nylig skete i Palmyra, den antikke ruinby. Den blev jævnet med jorden. I Afghanistan; de store skulpturer af Buddha. Disse folk forsøger at udviske mindet om kulturen, som er universel historie.

Så kom ikke og fortæl mig, at der kom noget godt ud af disse krige. Vi har en situation, hvor selv nogle forhenværende, amerikanske diplomater holder offentlige taler og siger, at, selv fra ud fra snævre, amerikanske interesser, så er dette en forfejlet politik fra Cheney og Bush og frem til Obama uden afbrydelse, for det er det samme, neokonservative apparat, der styrer begge regeringer. Så selv ud fra et snævert, amerikansk interessesynspunkt, hvor målet er at øge amerikansk indflydelse i regionen: total fiasko. Hvorfor er der så ikke en bevægelse i USA, der siger: Jo, dette er en forfejlet politik, og vi må ændre den.

På den optimistiske side: Jeg blev meget glad over, at senatoren (Mike Gravel) roste Kina så meget, for det er en anden model for nationernes samarbejde. Ikke alene har Kina udviklet idéen om konfuciansk økonomi. Det er et meritokrati. Det er måske stadig lidt kommunistisk, men jeg mener, at det kan man faktisk negligere, for det konfucianske element er så meget stærkere i det, som den aktuelle, kinesiske regering foretager sig, at de lægger vægt på uddannelse, på fremragende kvalitet, på, at unge mennesker bliver fremragende, på at føre de bedste hjerner fremad, på at få så mange mennesker som muligt til at indgå i den bedst mulige uddannelse. Man tilbyder en model for samarbejde, de er baseret på win-win, på suverænitæt, på respekt for den andens samfundssystem. Og de har tilbudt USA et samarbejde på lige fod. Så hvorfor ikke tage imod dette tilbud?

BRIKS-landene har udviklet en fuldstændig alternativ, økonomisk model, for store projekter, for overvindelse af underudvikling, og det går støt fremad. Kina har netop afholdt en stor konference med ledere fra den arabiske verden. Da jeg læste dette, blev jeg enormt glad, for, hvordan i himlens navn skal vi skabe fred i Mellemøsten? Ud fra alt, hvad vi ved, så vil præsident Putin naturligvis holde en tale til FN's Generalforsamling, hvor han vil stille krav om, og tilbyde, en international koalition for at bekæmpe terrorisme og andre former for ekstremisme.

Jeg ved, at Tyskland, f.eks., allerede støtter en manøvre, en flanke, som Rusland netop har taget skridt til i Syrien ved at flytte militær dertil, for de ønsker ikke, at den sidste, sekulære regering i regionen skal udslettes. USA's regering blev fuldstændig overrumplet. De sagde, »hvorfor så vi ikke dette komme?« CIA sagde, »åh, det glippede for os ... « Men hvad skal NSA være godt for, hvis de udspionerer alle mennesker, men ikke engang kan opfange et sådant træk?

Vi har nu en situation, hvor Tyskland allerede har støttet op om det russiske træk i Syrien. François Hollande støtter det. Selv briterne er tvunget til at rette deres synspunkt ind efter det. Så, når Putin holder en tale i FN og siger, at vi må have en international koalition imod terrorisme, og hvis USA skulle vise sig at være det eneste land, der er imod det, så vil det virkelig fremstille et me-

get dårligt billede af USA. Så jeg håber, at USA vil bruge de sidste dage, der er tilbage, til at gennemtænke dette spørgsmål meget grundigt og bestemme sig for at tilslutte sig denne koalition.

For det, vi må gøre, er ikke alene at gøre en ende på denne terrorisme, men også fjerne roden til terrorisme, og det er fattigdom. Den eneste måde, hvorpå vi kan genskabe fred i Mellemøsten, er ved at vedtage BRIKS' idé med et »win-win-samarbejde« mellem alle de deltagende lande, for at forlænge Den nye Silkevej – ideen om at genopbygge den antikke Silkevej med moderne midler, moderne teknologi, moderne infrastruktur, og således forlænge den til at blive til »Verdenslandbroen«. Vi har – EIR og Schiller Institutet – udfærdiget en 370 sider lang rapport med titlen »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«,³ der er ideen om at anvende denne idé; på en vis måde skabe et økonomisk mirakel, ligesom USA gentagne gange gjorde det, under Abraham Lincoln, under Franklin D. Roosevelt, under John F. Kennedy. Eller, som Tyskland gjorde efter Anden Verdenskrig med det tyske, økonomiske mirakel; eller, som Kina nu har gjort i løbet af de sidste 30 år, hvor Kina har gennemgået en udvikling, som det tog andre, større nationer 200 år at gennemføre!

Kina tilbyder nu dette kinesiske, økonomiske mirakel som en model for økonomisk udvikling for alle de lande, der ønsker at blive en del af det. Og det går fint fremad: Latinamerika deltager allerede i det; store dele af Asien deltager i det; Afrika er særdeles interesseret i det. Den egyptiske præsident el-Sisi har netop færdiggjort den sekundære Suezkanal på ét år. Og dette er en del af den kinesiske Maritime Silkevej.

Så, da jeg læste, at kineserne netop har afholdt en konference med de arabiske ledere, der responderede meget godt på ideen om at få økonomisk udvikling i Mellemøsten, blev jeg overmåde glad. For, dette er, hvad vi foreslog i 2012, hvor vi sagde, at vi må have en løsning, hvor Rusland, Kina, Indien, Iran, Egypten, og forhåbentlig Tyskland, Italien, Frankrig og USA alle arbejder sammen for at udvikle Mellemøsten økonomisk. Vi må give især unge mennesker et perspektiv, hvor de ønsker at studere for at opfostre en familie, snarere end at slutte sig til jihadisterne; hvor vi må tilbyde dem noget, så de begynder at elske én, i stedet for at hade én. Jeg mener, den eneste måde at komme ud af det her på, er ved at standse hadet! Stands denne ødelæggelse! Stands dronerne! For hver gang, en drone dræber en terrorist, har man skabt 50 nye terrorister! Har vi endnu ikke lært lektien?

Vi må erstatte denne politik for ødelæggelse, for militarisering, der ikke gør nogen noget godt, bortset fra en håndfuld milliardærer. Og hør engang, USA er ved at falde fra hinanden! Har I for nylig kørt på en hovedvej? Har I prøvet at køre med bil fra Washington til New York? Man har større chance for at vinde Nobelprisen end for ikke at ryge ned i et hul i vejen! [latter] Det er lidt ude af proportion; men altså, hvis man kører med tog, hvor mange mil højhastighedstogbaner har USA bygget i

³ Se Specialrapport, udførlig introduktion på dansk af Zepp-LaRouche, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3777>

de seneste årtier? Ingen. Nul. Hvor mange har Kina bygget? Det ligger på omkring 18.000 km lige nu. Målet er 50.000 km frem til år 2020-og noget. Men de har allerede bygget 18.000! Jeg var så heldig at rejse fra Beijing til Shanghai med et af disse kinesisk-designede højhastighedstog, og det kører med 310 km/timen; og man kan tage et glas vand og fylde det helt op til kanten, og man spilder ikke en dråbe, for de kører roligt, hurtigt, stille – mere stille end dette lokale! [latter]

Mike Gravel: Siemens. Siemens byggede denne teknologi. Er det ikke et maglev? (magnetisk levitation, -red.)

Zepp-LaRouche: Nej, nej. Det tog, jeg kørte med, var en kinesisk designet teknologi. Jeg taler ikke om maglev, nej. Dette var et andet højhastighedstog-system.

Jeg siger, hvorfor kan vi ikke skabe en bevægelse i USA, der siger: Hvis USA går med i Silkevejen, går med i Verdenslandbroen, snarere end at spilde alle disse penge til militære produkter – som under alle omstændigheder ikke er så storslåede mere – I ved, dér er kineserne også ved at blive overlegne? Og hvorfor kan vi ikke bygge en infrastruktur i USA, hvor vi har højhastighedstog-systemer, der forbinder Østkysten, og som erstatter forældede, gamle fly ved at få maglev-tog, eller andre hurtige tog? Og genopbygge USA! Byg et par nye byer! Kineserne bygger den ene nye by efter den anden; hvorfor kan USA ikke bygge et dusin nye byer i den mellemste del, øst for Rocky Mountains? Det er et temmelig affolket, underbefolket område. Og vi må under alle omstændigheder gøre noget for at bekæmpe tørken og ørkenen. Så når vi når så langt som til nye vandsystemer, som ionisering af vand over oceanerne for at bekæmpe tørken i Texas og i Californien, og de andre Sydstater, så lad os bygge et par nye byer! Nye videnskabsbyer, smukke byer! Jeg er for at bygge en smuk by i USA! [applaus]

Jeg mener, at vi virkelig må have en Renæssancebevægelse. Narendra Modi, Indiens premierminister, opfordrede til en massebevægelse for udvikling, og jeg mener, at det er, hvad vi har brug for i USA. For man må få en opfattelse af, at der er en mulighed for at vende situationen. Kina gør fremskridt og tilbyder et »win-win-samarbejde«. I Tyskland vokser allerede antallet af mennesker, der siger, »Vent nu lige lidt, for os at samarbejde med Silkevejen ville være så meget mere gavnligt end at blive trukket ind i krige mod Rusland med sanktioner, der gør større skade på os, end det gør på Rusland«. Rusland kan vende sig mod Kina, mod Indien – de er ved at ændre deres orientering! Men Tyskland står til at tabe – Tyskland eksporterer maskinværktøj, maskinværktøjsdesign, og nogle af disse tager fem år at konstruere! Det er ikke genstande, man bare »popper ud« ligesom popkorn; det er ting, som behøver planlægning, udarbejdelse, forarbejdning til særlige formål; og da sanktionerne ødelagde dette, og man mister et marked, mister man det for evigt. Det er frygten i tysk industri i øjeblikket, at, hvis sanktionerne opretholdes, så vil ekstremt vigtige relationer mellem Tyskland og Rusland gå tabt, for økonomiske formål.

Det samme tænker folk i Frankrig, i Italien. Så der er dønninger for at standse sanktionerne. Men spørgsmålet

er naturligvis, om folk vil have modet til at gå direkte op imod USA? For det er i virkeligheden bundlinjen i alt det her.

Så det, jeg faktisk gør her, er, at jeg opfordrer jer alle til at blive mere aktive, end I allerede er. Vi har FN's Generalforsamling, og jeg skrev en appel⁴ i denne anledning, og efter min mening, og Lyn (Lyndon LaRouche, Helgas mand) sagde det samme, efter min mening er det måske menneskehedens sidste chance for at skifte kurs. Vi har et usædvanligt stort antal politiske ledere – Xi Jinping kommer, Vladimir Putin kommer, Paven kommer og andre betydningsfulde personer kommer; og vi bør skabe en atmosfære i New York og i hele USA, hvor vi siger: »Nu er det nok! Vi ønsker, at USA skal tilslutte sig disse andre lande for at opbygge verden, og stoppe krige, der bygger på løgne og støtte til terrorister, den ene organisation efter den anden!«

Jeg mener, at hvis vi får en tilstrækkelig bevægelse af folk, der siger, at det virkelig er på tide, at USA atter bliver en republik og ikke forsøger at være et imperium og skabe en unipolær verden, der bygger på Projekt for et Nyt Amerikansk Århundrede-doktrinen (PNAC), hvilket i virkeligheden er det, der stadig er i kraft her; at USA ikke vil tillade noget land, eller gruppe af lande, at vokse frem og blive overlegen, eller bare ligeværdig, at denne politik må stoppe! USA må acceptere, at de ikke længere er den eneste stormagt.

Der er ingen, der vil nægte USA en rolle. De bør have en rolle. De bør være en del af nationerne, som John Quincy Adams⁵ sagde. Jeg har ikke noget imod, at USA ønsker at være *primus inter pares*, den første blandt ligemænd; det er fint! Men, I er ikke de eneste, og det er det budskab, der må siges meget klart.

Jeg mener, at dette virkelig er et øjeblik, hvor alt afhænger af den subjektive faktor. For objektivt set er alle betingelser for en forandring til stede, og man må være sig bevidst, at man mange gange ikke kan forandre noget, fordi strukturerne er cementerede; det synes, som om man ikke rigtig kan gøre noget, fordi man har alliancer, man har processer, traktater, og der sker ingen fremskridt. Men fra tid til anden fremkommer det, jeg kalder »Stjernestunder i menneskehedens historie«⁶: 1989 var en sådan stund, da Muren faldt, og den tyske genforening var et resultat heraf: det var en »historisk stjernestund«.

Jeg ved, at vi nu befinder os i en sådan tid. Vi er måske ikke i november 1989, men jeg tror, vi er omkring oktober 1989. Man kan se det komme, og det kommer som en stor bølgebevægelse, hvor både ødelæggelsens kræfter accelererer, men hvor også de konstruktive kræfter og det Godes kræfter er i bevægelse.

Så alt afhænger af amerikanerne. For, hvis Amerika tilslutter sig denne bevægelse for udvikling, kan alting løses.

Så jeg beder jer; Lev op til denne historiske stund! [applaus]

⁴ Se »Indtrængende appel til regeringschefer om at gribe til handling« <http://schillerinstitut.dk/si/?p=7858>

⁵ USA's 6. præsident, 1824-29.

⁶ »Sternstunden der Menschheit«, Stefan Zweig. (-red.)